

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **s.e.z.e.m.e., s. r. o.**, se sídlem Holečkova 100/9, Praha 5, IČ 287 91 363, zastoupen JUDr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2014, č. j. 81238/2013-MZE-14113,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl Ministerstvem zemědělství (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) zamítnut jeho návrh ze dne 16. 9. 2013, aby bylo zrušeno oznámení o ukončení administrace žádosti o dotace ze dne 24. 6. 2013, č. j. SZIF/2013/0223773, a aby byla Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu (dále jen „SZIF“ nebo „správní orgán prvního stupně“) stanovena povinnost vyplatit žalobci podporu formou dotace.

Z podané žaloby vyplývá, že žalobce podal dne 30. 6. 2010 žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova, opatření III.1.3 s názvem projektu Ubytovací zařízení SEZ a dne 14. 12. 2010 uzavřel s SZIF dohodu o poskytnutí dotace na tento projekt ve výši 5.000.000 Kč (dále též pouze „dohoda o dotaci“). Ačkoliv žalobci vznikl nárok na poskytnutí dotace, nebyla mu proplacena a žalobci byl doručen prvostupňovým orgánem dopis označený „Oznámení o ukončení administrace žádosti v PRV“ (dále jen „Oznámení“), v němž mu bylo oznámeno, že ke dni 24. 6. 2013 mu byla ukončena administrace žádosti. Až v napadeném rozhodnutí bylo uvedeno žalovaným, že dané oznámení je uplatněním sankce z dohody o dotaci dle čl. XII. Žalovaný se vyjádřil tak, že Oznámení bylo formulováno dostatečně určitě a srozumitelně, a že je z něho zřejmé, z jakého důvodu byla sankce udělena. Dle žalobce se žalovaný takto zpětně snaží zhojit nesprávný úřední

postup SZIF, který oznámení o ukončení administrace vydal zjevně bezdůvodně a nezákonně. Přitom ukončení administrace jeho žádosti nemá oporu v Pravidlech, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotací na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013 (dále jen „Pravidla“) ani v žádném jiném právním předpisu.

Žalobce dále uvádí, že žádný právní předpis a ani Pravidla nestanoví zákaz podat žádost subjektům, které mají stejné jednatele, popř. společníky. Podle informací uvedených na webové stránce SZIF a potvrzených pracovníky SZIF je rozhodné pouze, že žadateli o dotaci jsou dva rozdílné subjekty žádající o dotaci na dva rozdílné předměty, a není tedy rozhodné, že žadatelé mají stejného společníka. Ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce splňuje definici příjemce dotace, opakovaně zmiňuje majetkovou strukturu žalobce a dovozuje z ní propojenost s ostatními subjekty odlišnými od žalobce.

K otázce ekonomické neoddělitelnosti projektu žalobce uvádí, že žádal o poskytnutí dotace na jeden samostatný projekt - novostavbu ubytovacího zařízení s 18 hlavními lůžky a 9 přistýlkami (do kapacity se přistýlky nezapočítávají), s venkovním sportovním hřištěm, které je plně samostatným funkčním celkem nezávislým na jiné stavbě a ani s jinou stavbou nesouvisí, navíc má své vlastní kolaudační rozhodnutí. Skutečnost, že k ubytovacím zařízením vede pouze jeden přístup, nemůže být posuzován v neprospěch žalobce, neboť pro posouzení ekonomické neoddělitelnosti není relevantní. Skutečnost, že součástí projektu žalobce je i půjčovna sportovních potřeb a hřiště, které budou moci využívat i návštěvníci ostatních ubytovacích zařízení, je nerozhodná, protože půjčovnu a hřiště mohou navštívit jakékoli osoby. Podle nařízení Komise ES č. 800/2008, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, se má při posuzování ekonomické neoddělitelnosti vzít v úvahu technická, funkční, strategická souvislost a bezprostřední geografická blízkost projektů, naopak dotační orgán není oprávněn svým výkladem souvislosti rozšiřovat a účelově omezovat možnost o dotaci žádat nebo projekt schválit a následně dotaci nevyplatit. Žalobce trvá na tom, že jeho projekt je technicky a funkčně soběstačný a nijak strategicky nesouvisí s žádnými jinými projekty.

Žalobce upozorňuje, že žalovaný postupoval diskriminačně, jelikož u jiných subjektů, na které se vztahuje stejný údajný důvod pro ukončení administrace žádosti, administraci neukončil, popř. ji ukončil až po upozornění žalobcem.

Ačkoliv žalovaný v rozhodnutí uvádí, že v návaznosti na provedení supervizí u jiných projektů, provedl dne 17.6.2013 supervizi projektu žalobce, žalobce nikdy nebyl o supervizi zmíněné žalovaným informován. Nebyl mu znám její počátek, průběh ani závěr a nebyly mu známy žádné použité důkazy ani způsob jejich hodnocení.

Všechny skutečnosti byly správnímu orgánu známy již před podpisem smlouvy. Žalobce upozorňuje, že o svém projektu diskutoval s pracovníky SZIF a v průběhu administrace v letech 2010-2012 správní orgán ani jednou žalobce neupozornil na ekonomickou neoddělitelnost projektů a nevznesl žádnou připomínku k projektu ani k jeho údajné ekonomické neoddělitelnosti s jinými projekty či k majetkové struktuře žalobce. Žalobce zdůrazňuje, že majetková struktura, obsazení statutárního orgánu, výstavby na jednom pozemku a další shodné prvky jsou neměnné již od okamžiku podání žádosti o přidělení dotace.

K dohodě o dotaci žalobce uvádí, že již v r. 2010 mu SZIF sdělil, že jeho žádost vyhověla podmínkám pro poskytnutí dotací uvedených v Pravidlech, načež byla dne 14. 12. 2010 uzavřena dohoda. Od jejího podpisu nedošlo ze strany žalobce k žádnému jednání, které by mohlo být vyhodnoceno jako porušení Pravidel nebo nedodržení podmínek stanovených v dohodě o dotaci. Žalobce upozorňuje, že dohoda o dotaci jako veřejnoprávní smlouva je smluvním ujednáním soukromoprávní povahy, kde smluvní strany mají rovné postavení. Smlouvou lze založit práva a povinnosti smluvních stran pouze do budoucna a nelze sankcionovat jednání kterékoli smluvní strany, k němuž došlo před uzavřením smluvního vztahu a o němž smluvní strany věděly. Žalobce trvá na tom, že z jeho strany k žádnému porušení Pravidel, dohody o dotaci ani jiných povinností

nedošlo, a proto nelze uplatnit jakoukoli sankci, neboť sankce předpokládá porušení povinností, vždy však až poté, co byla sankce sjednána. Vychází-li žalovaný ze skutečnosti, že ze strany žalobce mělo dojít k porušení Pravidel již při podání žádosti, ačkoliv veškeré skutečnosti žalobce na počátku sdělil i doložil, pak nelze toto údajné porušení Pravidel sankcionovat dle dohody o dotaci, která byla uzavřena po kontrole a ujistění, že žádost splňuje veškeré podmínky pro uzavření dohody o dotaci. SZIF je odpovědný za každý úkon a provedení kontroly a odpovídá i za úkony svých zaměstnanců, musí proto nést následky z toho vzniklé, jinak by porušil princip legitimního očekávání a předvídatelnosti správního rozhodnutí. SZIF uzavřením dohody o dotaci potvrdil vhodnost projektu a splnění všech podmínek, a žalobce měl proto legitimní očekávání proplacení dotace. Podle názoru žalobce se na daný případ neuplatní závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 Afs 15/2012, neboť SZIF věděl o partnerských podnicích z písemného prohlášení, navíc SZIF podmínky odsouhlasil. Žalobce upozorňuje na zjevnou nepřiměřenost ustanovení článku XII. odst. 3 dohody o dotaci, protože ačkoli mu nebyla vyplacena dotace, je nadále povinen plnit podmínky této dohody, přičemž jediný závazek SZIF byl zrušen.

Žalobce rovněž poukazuje na porušení jeho procesních práv, konkrétně namítá, že žalovaný odmítl připustit důkaz – výslech svědků (pracovníků SZIF) navržený žalobcem, neboť tímto důkazem by dle žalobce byly potvrzeny skutečnosti vyplývající ze spisu. Žalobce zásadně nesouhlasí s takovým postupem žalovaného, který bez zdůvodnění předjímá, co by bylo provedením důkazu prokázáno, kdyby byl proveden. Rovněž došlo k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť daný spor trvá více než jeden rok z důvodu, že žalovaný se vyhýbal vydání konečného rozhodnutí a řízení bezdůvodně přerušil.

Závěrem žalobce upozorňuje, že ukončením administrace byla porušena zásada *ne bis in idem*. Žalobce vychází ze skutečnosti, že SZIF s ním uzavřel dohodu o poskytnutí dotace a rozhodl, že žalobce splnil veškeré podmínky pro proplacení dotace. Nebylo proto možné ukončit administraci z důvodu, že v dané věci již bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že podmínky pro proplacení dotace byly splněny.

Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhuje, aby soud žalobu zamítl a konkrétně uvádí, že ve sporném řízení bylo prokázáno, že SZIF postupoval správně, když v souladu s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou o poskytnutí dotace ukončil administraci žádosti o dotaci. Důvodem bylo zásadní porušení Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013. K porušení došlo ze strany žalobce, resp. osob, které jej ovládají. Tyto osoby uměle rozdělily rozsáhlý projekt ubytovacího komplexu v obci Harrachov mezi několik subjektů, aby tak v rámci těchto částí mohl být pro účely poskytnutí dotace zdánlivě splněn limit maximální částky výdajů, ze kterých je dotace stanovena. Zároveň byla obejitá kritéria přijatelnosti žádosti o dotaci.

Podle žalovaného bylo Oznámení o ukončení administrace (č. j. SZIF/2013/0223773) srozumitelné a určité a je z něj zcela zřejmé, jaké věci se týká a jaké má důsledky.

K námitce žalobce, že nikdy nebyl informován o supervizi, žalovaný uvádí, že se jednalo o interní supervizi, tedy vnitřní administrativní krok, v rámci něhož jsou ověřovány administrativní procesy a postupy pracovníků regionálních odborů SZIF vykonávané v rámci administrace konkrétních žádostí o dotaci. Tyto kontroly jsou prováděny u všech žádostí na základě evropských nařízení č. 1698/2005 a č. 1975/2006 a Pravidel.

Dále žalovaný uvádí, že žalobce nesprávně odkazuje na vlastnickou strukturu jako na jeden z hlavních důvodů porušení podmínek Pravidel. Propojenost vlastnické a majetkové struktury je pouze jedním ze znaků v rámci komplexního posouzení, po kterém bylo vyhodnoceno, že dotčený příjemce dotace uměle vytvořil podmínky tak, aby získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření III.1.3. Podpora cestovního ruchu.

Žalovaný doplňuje, že v době posuzování žádosti o dotaci v červnu 2010 neměl SZIF veškeré informace k dispozici. Především nebylo možné jednoznačně zkonstatovat, že projekt naplňuje ekonomickou neoddelitelnost. V projektové dokumentaci se uvádí, že každý projekt v rámci ubytovacího areálu bude provozován samostatně a odděleně od ostatních za účelem vlastního poskytnutí ubytování a služeb v ubytovacích zařízeních. Nebylo možno předpokládat, že ve výsledku bude pro ubytovací areál např. sloužit pouze jedna recepce. Dále nebylo možné předpokládat, že areál bude mít jednotnou webovou prezentaci. Nebylo možné jednoznačně určit porušení Specifické podmínky Pravidel v kapitole 8. Kritéria přijatelnosti projektu, bod 6, a to porušení podmínky určující maximální možnou kapacitu ubytovacího zařízení, neboť ta musí být plněna po celou dobu lhůty vázanosti projektu na účel. V rámci ubytovacího komplexu byla kapacita ubytovacích zařízení dále rozšířena v rámci projektů zaregistrovaných v 17. kole příjmu žádostí.

Pokud jde o e-mailové dotazy ohledně poskytnutí informace k přijatelnosti projektu, žalovaný uvádí, že tyto dotazy jsou obecné, neobsahují konkrétní údaje o projektu a žadateli a ani není známa souvislost mezi tazatelem panem N., jehož e-mailová adresa je ekodruzstvo@email.cz, a žalobcem. Z tohoto důvodu byly odpovědi zaměstnanců SZIF obecné. Žalovaný dodává, že k potvrzení splnění podmínek kritérií přijatelnosti vždy dochází až po zaregistrování žádosti o dotaci, a to na základě posouzení konkrétních informací v žádosti o dotaci a v předložených přílohách. E-mailové odpovědi SZIF tedy nelze považovat za závazná stanoviska ke splnění podmínek kritérií přijatelnosti.

Pokud jde o tvrzení, že i další subjekty se dopustily stejného nebo obdobného pochybení, žalovaný uvádí, že SZIF provedl kontrolu a ukončil administraci u žádostí, u kterých se ukázalo obdobné pochybení jako u žalobce. Pokud nedošlo k porušení podmínek Pravidel, žádosti byly ponechány bez sankcí.

K tvrzení žalobce, že jednotlivé objekty jsou technicky a funkčně soběstačné, žalovaný uvádí, že i když jsou jednotlivé objekty areálu funkční i bez výstavby ostatních objektů, společně tvoří soubor zařízení pro společné poskytování ubytovacích a rekreačních služeb – mají společnou recepci, jednotný ceník, jednotný rezervační systém, jednotné stravovací služby, jednotnou propagaci atd., což má zásadní vliv na ekonomickou výkonnost a konkurenceschopnost každého jednotlivého objektu v areálu. Jednotlivé objekty proto nelze od celku fakticky oddělovat. Z hlediska stavebního se jedná o horské chaty, shodně řešené domky typu „A“ nebo typu „B“. V každé chatě se nachází zařízená obývací místnost, kuchyň s jídelním koutem, vícero ložnic se samostatnými i manželskými postelemi, terasa a parkovací místa. V celém areálu je možno ubytovat přes 150 osob. Areál jako jeden ubytovací komplex je prezentován (nejen) na oficiálních webových stránkách pod názvem „NaturaPark Resort Harrachov“. Zde je uvedena situační mapka se všemi objekty, dále je zde informace o službách, je zde uveden jeden ceník a jeden rezervační systém. Jediný vjezd do ubytovacího komplexu je před samoobslužnou závorou, u které se nachází přízemní stavba, na které je umístěna cedula s nápisem „NaturaPark Recepce“.

Žalovaný označuje za nepravdivé sdělení žalobce, že SZIF provedl několikrát kontrolu veškeré dokumentace i kontrolu realizace na místě a teprve následně uzavřel se žalobcem dohodu o dotaci. SZIF provedl kontrolu na místě až po realizaci projektu dne 5. 2. 2013 (protokol č. 022060340) a neplánovanou kontrolu dne 17. 4. 2013 (protokol č. 22062569). Poté provedl kontrolu na místě k celému areálu dne 13. 11. 2013, a to v souvislosti se vznikem pochybností k žádostem o dotaci v rámci 17. kola příjmu žádostí.

Žalovaný dále upozorňuje, že posuzování splnění podmínek pro poskytnutí dotace se nemůže omezovat jen na skutečnosti vzniklé až po podpisu dohody o dotaci. To platí zvláště za situace, kdy příjemce dotace učinil již v rámci přípravy žádosti o dotaci opatření vedoucí k tomu, aby v této fázi dotačního procesu nebyl poskytovateli dotace jednoznačně patrný rozpor žádosti s Pravidly.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že zápisem ze dne 20. 5. 2013 správní orgán prvního stupně pravomocně rozhodl, že žalobce splnil veškeré podmínky pro proplacení dotace. Tímto zápisem nebylo rozhodnuto o splnění veškerých podmínek pro proplacení dotace a nelze jej považovat za rozhodnutí ve věci samé. Podle kap. 3 písm. e) obecné části Pravidel si může SZIF pro objektivní posouzení nároku na dotaci kdykoliv od registrace žádosti vyžádat od žadatele jakékoli doplňující údaje a podklady potřebné pro posouzení průběžného plnění kterékoli z podmínek pro poskytnutí dotace, na jejichž základě má být dotace poskytnuta. V případě pochybností může SZIF provádět kontroly po celou dobu trvání závazku, tj. po dobu pěti let od data podpisu dohody o dotaci.

Závěrem žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 11 A 259/2011-86, kde soud řešil fakticky obdobnou situaci týkající se porušení dotačních podmínek ze strany žadatele v době před uzavřením vlastní dohody o poskytnutí dotace.

V replice ze dne 6. 10. 2014 žalobce jednak opakuje argumenty obsažené v žalobě a jednak zdůrazňuje, že vždy otevřeně uváděl a doložil vše k tomu, aby si správní orgán předem ověřil veškeré skutečnosti k projektu. Navíc vše osobně konzultoval se zaměstnanci SZIF, Ing. M. A. nebo Mgr. M. K.

Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že nemohla být posouzena ekonomická neoddělitelnost projektu žalobce a ostatních projektů před uzavřením dohody dotaci. Již při podání žádosti předložil projektovou dokumentaci vytvořenou Ing. Arch. M. H., ve které je popsán celý projekt komplexu areálu Na Vršku, který je členěn na jednotlivé samostatné soubory, přičemž součástí je i vizualizace celého projektu. Z vyjádření žalovaného lze dovodit, že v dané věci neexistuje jedno či více konkrétních porušení ustanovení dohody o dotaci pravidel, avšak pouze souhrn jednotlivostí, které samy o sobě nejsou porušením Pravidel či dohody o dotaci, ale zakládá důvod pro ukončení administrace. Žalobce je toho názoru, že tento závěr je z hlediska základních zásad správního práva a právního řádu zcela nepřijatelný a zakládá libovůli v rozhodování žalovaného.

Ohledně recepce žalobce uvádí, že při kontrole nemohlo být zjištěno, že projekty mají společnou recepci, a žádné takové zjištění není ani v zápise z kontroly. Z fotodokumentace pořízené SZIF vyplývá, že společná recepce byla ve skutečnosti stavební buňka opatřená viditelným nápisem „Zde staví RADUMA a. s.“. Pokud jde o webovou prezentaci, žalobce považuje za absurdní, aby správní orgán činil závěry z internetových stránek, které žalobce nikdy neuvedl jako oficiální stránky spravované žalobcem. Žalobce dále zdůrazňuje, že neexistuje ani žádné společné stravovací zařízení. Ohledně počtu lůžek žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že „v areálu je možné ubytovat přes 150 osob“, a ani se závěrem, že „v areálu je postaveno 19 ubytovacích zařízení“. Žalobce žádal o dotaci pouze na samostatná ubytovací zařízení č. 11, 12 a 13. V areálu se mimo jiné nenachází 19 ubytovacích zařízení, neboť v současné době jsou dokončeny a zkolaudovány pouze objekty č. 7 a 15. Objekty č. 1 až 6 a 18 a 19 nejsou dokončeny a zkolaudovány. Nedokončené objekty č. 16 a 17 navíc nejsou předmětem žádné žádosti o poskytnutí dotace a po dokončení nebudou provozovány jako ubytovací zařízení.

V podání ze dne 22. 10. 2014 žalobce doplnil svou repliku ohledně zmíněného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 11 A 259/2011-86 a sice, že závěry soudu uvedené v tomto rozhodnutí nejsou pro daný případ aplikovatelné. Ve věci vedené Městským soudem pod sp. zn. 11 A 259/2011 se dotační orgán dozvěděl skutečnosti, z nichž dovozuje porušení dotačních pravidel až z podkladů předložených žadatelem při žádosti o proplacení dotace, tedy až po podpisu dohody o poskytnutí dotace.

Žalobce dále upozorňuje na diskriminační jednání žalovaného a konkrétně uvádí, že SZIF schválil ve 13. kole pět žádostí o dotaci a následně k nim uzavřel dohody o poskytnutí dotace s jedinou osobou panem Ing. V. K., kdy se jednalo o rekonstrukci novostavby na jednom statku,

konkrétně penzionů Martin, Jan, Lukáš a Hugo a dále o dotaci na služby spojené s provozem penzionů. U žádné z těchto dohod SZIF neukončil administraci, a to přesto, že z přiložených dokumentů vyplývá, že penziony jsou samostatné budovy postavené v bezprostřední blízkosti jednou osobou v areálu jednoho statku.

Dne 16. 1. 2015 zaslal žalobce doplnění žaloby, v němž odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a to na rozsudek ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 Afs 90/2012. Nejvyšší správní soud zde uvádí, že poskytovatel je povinen vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace či uplatnění sankčního odvodu. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku zdůrazňuje, že případné nejasnosti ve stanovených podmínkách či důvodech uplatnění sankčního odvodu nemohou být kladeny k tíži příjemce finanční podpory. Dále žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81, v němž se uvádí, že veřejnoprávní smlouva musí být jednoznačná a je nepřipustné, aby spory či nejasnosti formulace veřejnoprávní smlouvy ztížily pozici „slabší strany“. V daném případě ani laik, ani právní odborník nemohl ze znění Pravidel ani jiného dokumentu seznat, že by žalovaný mohl posoudit předložené projekty jako jeden funkčně spjatý ubytovací komplex, a takto odůvodnit zamítnutí poskytnutí dotace.

Žalobce odkazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se poskytnutí dotace jakožto závazného příslibu, že poskytovatel užije správní uvážení určitým způsobem při splnění daných podmínek (rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013-44). Závěrem žalobce upozorňuje na judikaturu týkající se zásady legitimního očekávání (rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013-44).

V doplnění žaloby ze dne 3. 12. 2015 žalobce navrhuje, aby soud jako důkaz provedl výslech úředních osob, které činily úkony jménem SZIF při vyřizování žádosti o dotaci a při uzavření dohody o dotaci (Ing. R. U., Mgr. J. B., Ing. L. D., Ing. S. K., Ing. M. M., Ing. R. K., Ing. M. Z., Ing. J. T.). Podle žalobce má být výslech proveden za účelem úplného zjištění okolností podání žádosti o dotaci a následného uzavření dohody o dotaci a prokázání skutečnosti, že žalobce nezamítl žádné skutečnosti a v okamžiku uzavření dohody o dotaci byly SZIF známy veškeré rozhodné skutečnosti. K prokázání těchto skutečností dále navrhuje výslech jednatele žalobce, pana M. V. a uvádí, že o nich svědčí i záznamové listy týkající se společnosti žalobce, společnosti Rozvoj pohraničí s.r.o. a společnosti KRKONOŠSKÉ POLESÍ s.r.o. založené ve správním spise a uzavření dohod o poskytnutí dotace mezi SZIF a žalobcem, společností Rozvoj pohraničí s.r.o. a společností KRKONOŠSKÉ POLESÍ s.r.o.

Závěrem žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (č. j. 5 Ans 9/2010-81, č. j. 8 As 47/2013-45, č. j. 1 Afs 63/2013-54, č. j. 9 Afs 59/2013-45, č. j. 1 Afs 61/2013-41), z níž plyne, že dohoda o poskytnutí dotace je pro všechny zúčastněné strany závazným dokumentem, na základě kterého vzniká žadateli o dotaci právní nárok na poskytnutí dotace vůči poskytovateli dotace.

U jednání dne 4. května 2016 zástupce žalobce setrval na všech žalobních námitkách a zástupce žalovaného s poukazem na obsah napadeného rozhodnutí i vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Soud odročil jednání z důvodu tvrzené nestejně správní praxe v rozhodování žalovaného, konkrétně ve vztahu k žádostem o poskytnutí dotace Ing. V. K. a vyzval žalovaného k písemnému vyjádření k uvedenému tvrzení.

V písemném vyjádření ze dne 16. 5. 2016 žalovaný nejprve konstatoval, že všechny 4 projekty žadatele Ing. V. K. byly ukončeny ke dni 29. 11. 2013 na základě oznámení žadatele o odstoupení od realizace projektu. Dále žalovaný dodal, že tyto projekty na rozdíl od záměru žalobce nevykazovaly znaky umělého rozdělení projektu. Žadatel Ing. V. K. na rozdíl od žalobce podal všechny žádosti sám, a tak nezískal bodové zvýhodnění 5 bodů za preferenční kritérium.

Rovněž nemohlo být konstatováno ani obcházení kritéria přijatelnosti, dle něhož „*Je-li předmětem projektu ubytovací zařízení, musí být jeho celková kapacita maximálně 60 lůžek nejméně po dobu vázanosti projektu na účel. Kapacita 60 lůžek se vztahuje k ubytovacímu zařízení splňujícímu samostatný funkční celek (se samostatnou recepcí, sociálním zařízením apod.).*“ V případě Ing. V. K. tvořil každý z jím realizovaných projektů samostatný funkční celek, tedy samostatně fungující ubytovací zařízení s vlastní recepcí, sociálním zařízením, restaurací atd. Navíc by v tomto případě nebyla celková maximální kapacita zařízení překročena ani v souhrnu všech 4 projektů, neboť součet lůžek u všech projektů činil 46 lůžek (Penzion Hugo - 16 lůžek, Penzion Lukáš - 12 lůžek, Penzion Martin - 8 lůžek, Penzion Jan - 10 lůžek). Projekt předložený žalobcem naopak spočíval ve vytvoření areálu, jehož jednotlivá zařízení jsou součástí většího celku s jedinou příjezdovou cestou, jedinou společnou recepcí, společnou restaurací, jednotným ceníkem a rezervačním systémem. Kapacita tohoto areálu by přitom byla výrazně vyšší, než je stanovená maximální kapacita lůžek pro projekty podporované z Programu rozvoje venkova.

Žalovaný rovněž uvedl, že důkazy navržené žalobcem mají zjevně směřovat k prokázání údajného legitimního očekávání žalobce. Podle názoru žalovaného je však takové legitimní očekávání pojmově vyloučeno v případě, kdy žadatel již v rámci přípravy žádosti o dotaci činí opatření vedoucí k tomu, aby poskytovateli dotace nebyl na první pohled patrný rozpor s Pravidly. Žalovaný se zcela ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, čj. 6 A 128/2014 - 90, jenž byl vydán v související věci majetkově propojeného subjektu KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o. a kde soud uvedl, že „*žalobce se nesprávně dovolává principu legitimního očekávání, neboť si musel být vzhledem k osobní propojenosti podniků od počátku vědom toho, jakým způsobem bude ubytovací a sportovní areál (pozn. areál „Na Vršku“)* fungovat. Jeho dotazy na regionální odbor SZIF neobsahovaly přesné a konkrétní údaje k danému komplexu. Odpovědi na ně jsou proto také v obecné rovině a nelze je považovat ani za nesprávné. Obecně nelze vyloučit, aby více právnických osob podalo samostatně obdobné žádosti a na jejich základě získalo dotaci. Rozhodující však je, aby tato zařízení odpovídala stanoveným kritériím. Proto nelze považovat za pochybení, jestliže žalovaný nevyslechl jako svědky pracovníky SZIF, které žalobce označil. Jejich výpovědi by nemohly ovlivnit ohodnocení zjištěných skutečností a nebyly potřebné ke zjištění skutkového stavu.“

U jednání dne 15. června 2016 zástupce žalobce při rekapitulaci důkazních návrhů znovu poukázal na nestejnou správní praxi v rozhodování žalovaného, konkrétně ve vztahu k žádostem o poskytnutí dotace Ing. V. K., předložil nové důkazní prostředky ve vztahu k tomuto tvrzení, a proto soud odročil jednání z důvodu opětovného vyjádření se k tvrzeným skutečnostem, včetně předložení spisů k žádostem o poskytnutí dotace V. K..

V písemném vyjádření ze dne 28. 6. 2016 definoval žalovaný zásadní rozdíly mezi projekty Ing. V. K. a projektem žalobce:

- Žadatel Ing. V. K. podal všechny žádosti sám, a tak nezískal bodové zvýhodnění 5 bodů za preferenční kritérium „*Žadatel předložil v daném kole na daný záměr pouze jednu žádost.*“ Současně bylo od počátku zjevné, že se jedná o projekty jediného žadatele, a z tohoto hlediska byla také posuzována jejich samostatnost, funkčnost a kapacita podle Pravidel Programu rozvoje venkova.
- Každý z projektů Ing. V. K. splňoval znaky funkčního celku, neboť se jednalo o ubytovací zařízení s vlastní recepcí, restaurací, sociálním zařízením, ale např. i vlastní půjčovnou sportovních potřeb, atd. Není tedy pravdou, co uvedl žalobce na ústním jednání konaném dne 15. 6. 2016, kdy tvrdil, že všechny penziony měly mít

společnou recepci. Z dokumentace jednotlivých staveb pro stavební řízení je zjevné, že každý penzion disponoval vlastní recepcí (viz. „legenda místností“ na zákresech budov obsažených vždy části projektu „Architektonicko stavební řešení“). Projekt předložený žalobcem naopak spočíval ve vytvoření areálu s jedinou společnou recepcí, společnou restaurací, jednotným ceníkem, rezervačním systémem a propagací (www.naturapark.cz).

- Žadatel Ing. V. K. od počátku postupoval vůči SZIF transparentně a nedocházelo z jeho strany k žádnému umělému vytváření podmínek. Všechny žádosti podal svým jménem a od počátku deklaroval, že se jedná o 4 penziony v rámci jednoho areálu, avšak bude zachována funkční samostatnost jednotlivých zařízení tak, aby vyhovovaly podmínkám Pravidel Programu rozvoje venkova. Oproti tomu žalobce od počátku vytvářel zdánlivou situaci, že se jedná o několik projektů různých žadatelů. Jednotlivá zařízení přitom vydával za samostatné funkční celky. Následně však bylo zjištěno, že se o samostatné celky nejedná, a že různost žadatelů je pouze zdánlivá, neboť se jedná o společnosti s ručením omezeným ovládané ať již přímo či zprostředkovaně jediným investorem – M. V..

Pro úplnost žalovaný poukázal na skutečnost, že ani projekty Ing. V. K. nebyly nakonec proplaceny, a to z důvodu zpětvzetí žádosti žadatelem. Nelze tedy vycházet z premisy, že se jednalo o úspěšně ukončený a proplacený projekt.

Závěrem žalovaný odkázal na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 Afs 274/2015 - 36, který byl vydán v související věci žalobce ROZVOJ POHRANIČÍ s.r.o. a v němž Nejvyšší správní soud ve věci „Areálu Na Vršku“ zcela přisvědčuje závěrům žalovaného.

U jednání dne 13. července 2016 provedl soud důkaz žádostmi o dotaci z Programu rozvoje venkova podané Ing. V. K. obsahující popis projektů a Oznámeními o ukončení administrace žádosti v rámci PRV ze dne 29.11.2013.

Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu listinami, které označil v žalobě na straně 7, neboť se jedná o listiny, které dokumentují průběh správního řízení a jsou součástí správního spisu, z něhož soud při posouzení dané věci vychází.

Soud dále zamítl návrh na provedení důkazů připojených k doplnění repliky ze dne 22.10.2014 (sdělení SZIF ze dne 28.6.2013, popis projektů či potvrzení o schválení žádosti o dotaci na projekty Ing. V. K.) a to z důvodu nadbytečnosti, neboť z již provedených důkazů vyplývá, že dne 24.6.2011 byly podány žádosti V. K. o podporu na projekt Penzionu – Hugo + Martin + Lukáš + Jan, součástí žádostí je popis projektů, přičemž k ukončení jejich administrace došlo až ke dni 29.11.2013 a to na základě oznámení žadatele o odstoupení od realizace projektu.

Soud rovněž z důvodu nadbytečnosti zamítl provedení důkazů navržených žalobcem v doplnění žaloby ze dne 3. 12. 2015, tedy výslech jednatele žalobce a svědků – 8 administrativních pracovníků SZIF, včetně záznamových listů, které týkající se společnosti žalobce, společnosti Rozvoj pohraničí s.r.o. a společností KRKONOŠSKÉ POLESÍ a dohod o poskytnutí dotace mezi SZIF a žalobcem, dále mezi SZIF a společností Rozvoj pohraničí s.r.o., dále mezi SZIF a společností KRKONOŠSKÉ POLESÍ s.r.o., a to pro nadbytečnost, neboť uvedenými důkazy měly být prokazovány okolnosti při uzavírání dohody o poskytnutí dotace, tedy se netýkají skutečností rozhodných pro posouzení dané věci (viz str. 14 tohoto rozsudku), a nadto některé z nich jsou součástí správního spisu, z něhož soud vychází. Soud zamítl i návrh žalobce na provedení důkazů navržených při jednání dne 15.6.2016, tedy rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 1.6.2011 a dokumentací ke stavbě Agropenzionu Martin a to rovněž z důvodu nadbytečnosti ze stejného důvodu jako u návrhu důkazů připojených k doplnění repliky ze dne 22.10.2014.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce podal dne 30. 6. 2010 u SZIF žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova, opatření III.1.3 (Podpora cestovního ruchu), na projekt Ubytovací zařízení Polesí, spočívající ve výstavbě ubytovacího zařízení s půjčkovnou sportovních potřeb na stavebním pozemku č. 1030/67 v k. ú. Harrachov.

Dne 14. 12. 2010 uzavřel žalobce s žalovaným dohodu o poskytnutí dotace na tento projekt. Dne 12.12.2012 žalobce požádal SZIF o proplacení výdajů.

Ve správním spise je založena zpráva č. 27/Z5500/2013 o vykonané supervizi ze dne 17.6.2013, jejímž předmětem byl mimo jiné i projekt žalobce. Z obsahu této zprávy vyplývá, že byly posuzovány majetkové struktury společností SPOLEČNOST PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ VENKOVA s.r.o., KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o., AGROPODNIK KRKONOŠE, s.r.o., SPOLEK EKOLOGICKÝCH ZEMĚDĚLCŮ, s.r.o. a ROZVOJ POHRANIČÍ, s.r.o. Ve všech těchto společnostech byl jediným jednatelem M. V., který rovněž vlastnil 90% obchodních podílů, zbylých 10% obchodních podílů vlastnila společnost ZLATÉ NÁVRŠÍ, s.r.o., ve které byl jednatelem M. V., stoprocentním vlastníkem byla společnost SLAVIA Real Estate, s.r.o., kde jediným jednatelem byl opět M. V. a spolu se S. V. vlastnili každý 50% obchodního podílu.

Ve zprávě o vykonané supervizi je dále uvedeno, že zkoumané projekty mají stejné místo realizace v obci Harrachov, a to parc.č. 1030/67. Rovněž cíle projektů jsou stejného charakteru, to je výstavba ubytovacích zařízení ubytovacího komplexu Na Vršku.

V součtu všech žádostí došlo k překročení maximální částky výdajů, ze kterých je stanovena dotace.

Limit byl překročen v 10. kole o 50 000 000 Kč a ve 13. kole o 20 000 000 Kč. S odkazem na nařízení Komise (ES) č. 800/2008 a na Pravidla dospěl SZIF k závěru, že projekty naplňují definovanou ekonomickou neoddělitelnost projektů dle nařízení Komise č. 800/2008. V součtu byla překročena maximální částka výdajů, ze kterých je stanovena dotace. Došlo k obehnutí kritéria přijatelnosti z hlediska maximální kapacity lůžek. Žadatelé získali 5 bodů za preferenční kritérium – „Žadatel předložil v daném kole na daný záměr pouze jednu žádost“. Jednání bylo vyhodnoceno jako umělé vytvoření podmínek tak, aby žadatelé získali výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření.

Dne 24. 6. 2013 SZIF vydal oznámení o ukončení administrace žádosti v rámci Programu rozvoje venkova, které bylo žalobci doručeno dne 25. 6. 2013, v němž SZIF žalobci sdělil, že ke dni 24.6.2013 byla ukončena administrace jeho žádosti s odůvodněním, že podmínky stanovené pro získání dotace byly splněny jen z části nebo zdánlivě anebo byly umělé vytvořeny. Úmyslně bylo podáno nepravdivé prohlášení nebo nepravdivý důkaz. SZIF konstatoval, že projekty č. 10/010/3130b/451/001314, 10/010/3130b/451/001311 a 10/010/3130b/451/001318 naplňují definovanou ekonomickou neoddělitelnost projektů dle nařízení Komise ES č. 800/2008. Dále uvedl, že tím, že projekty byly podány pod více podnikatelskými subjekty se stejnou vlastnickou strukturou (jediným jednatelem a zároveň 90% vlastníkem je M. V.), byla v součtu překročena maximální částka výdajů, ze kterých je stanovena dotace. Zároveň došlo k obehnutí kritéria přijatelnosti „*Je-li předmětem projektu ubytovací zařízení, musí být jeho celková kapacita maximálně 60 lůžek nejméně po dobu vázanosti projektu na účel.*“ V případě kempů se maximální ubytovací kapacita vztahuje na stabilní lůžka a rovněž všichni žadatelé získali 5 bodů za preferenční kritérium „*Žadatel předložil v daném kole na daný záměr pouze jednu žádost*“. Toto jednání SZIF vyhodnotil jako umělé vytvoření podmínek tak, aby dotčení žadatelé získali výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření.

Dne 8.8.2013 podal žalobce proti shora uvedenému oznámení žalovanému podnět k vyslovení nicotnosti oznámení a odvolání.

Žalovaný reagoval na tento podnět dopisem, v němž žalobce upozornil, že dohoda, kterou žalobce uzavřel, je veřejnoprávní smlouvou. Je uzavírána na základě platných evropských předpisů a zejména na základě Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007 - 2013. Stanovování sankcí, které jsou uplatňovány před proplacením dotace, vyplývá ze smluvních podmínek Dohody, nejedná se o sankci na základě správního rozhodnutí SZIF. Z tohoto důvodu nelze oznámení o ukončení administrace považovat za rozhodnutí orgánu I. stupně, neboť se jedná o právní úkon, který vyplývá z realizace smluvních ujednání v dohodě o dotaci.

Závěrem byl žalobce upozorněn, že na řešení sporu v rámci veřejnoprávní smlouvy lze podat návrh na zahájení sporného řízení podle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Podáním ze dne 16.9.2013 žalobce navrhl, aby žalovaný rozhodl tak, že odpůrce SZIF je povinen zrušit oznámení o ukončení administrace žádosti navrhovatele v rámci Programu rozvoje venkova a je povinen pokračovat v administraci žádosti navrhovatele, schválit žádost navrhovatele o proplacení dotace a výdaje proplatit.

O podaném návrhu rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 15. 5. 2014 tak, že návrh zamítl.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve popsal dosavadní průběh řízení a uvedl obsah podání žalobce. Poté konstatoval, že navrhovaný výslech svědků – zaměstnanců SZIF - prováděn nebude, neboť by byly zjištěny pouze takové skutečnosti, které již byly prokázány. Ministerstvo dále s odkazem na čl. XIII Dohody dovodilo, že žalobce byl seznámen s Pravidly, souhlasil s nimi a zavázal se k jejich plnění, včetně sankčního systému. Dále žalovaný poukázal na čl. XII Dohody, ze kterého vyplývá, že v případě porušení/nedodržení podmínek uvedených v Pravidlech příjemcem dotace nedochází k odstoupení či zrušení Dohody, ale je aplikována sankce dle tohoto článku. Tato sankce není ukládána správním rozhodnutím a nelze na ni tak vztahovat požadavky na náležitosti správního rozhodnutí podle § 68 správního řádu. V daném případě Oznámení bylo dle názoru ministerstva formulováno určitě a srozumitelně, důvod sankce je zřejmý.

K ukončení administrace pak žalovaný uvedl, že podle Pravidel si může SZIF pro objektivní posouzení nároku na dotaci vyžádat kdykoliv od registrace žádosti informace a podklady. Může provádět kontroly po celou dobu trvání závazku stanoveného v Dohodě, tj. po dobu 5 let od data podpisu Dohody. V daném případě pochybnosti vznikly na základě provedené supervize k jiným žádostem o dotaci, kdy projekty vykazovaly shodu v popisu projektů, osobě jednající jménem jednotlivých společností, v místě realizace projektu – v areálu „Na Vršku“. Okolnosti, za kterých nelze dotaci poskytnout, jsou stanoveny v čl. XII v bodě 3 Dohody.

Ministerstvo dále konstatovalo, že opatření III.1.3. Podpora cestovního ruchu je zacíleno na projekty malého rozsahu, které svým charakterem odpovídají aktivitám pro rozvoj venkovské turistiky a agroturistiky. Toto zaměření vychází z nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 ze dne 20.9.2005, ve kterém jsou specifikovány základní podmínky týkající se opatření, která zajišťují mimo jiné podporu cestovního ruchu. V čl. 55 písm. b) nařízení je stanovena podmínka, že podporu je možno poskytnout na ubytovací zařízení s malou kapacitou. Podle Programu rozvoje venkova je podpora určena na vybudování rekreační infrastruktury pro malokapacitní ubytování včetně stravování a rekreačních zařízení. Podle Pravidel se podpora vztahuje na malokapacitní ubytovací zařízení do 60 lůžek v rámci jednoho projektu. Pravidla stanoví také podmínku maximální výše výdajů, ze kterých je dotace stanovena. Předkládané projekty musí být rovněž v souladu s nařízením Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6.8.2008, které zavádí definici ekonomické neoddělitelnosti investice.

Žalovaný uvedl, že žalobce by se svým projektem sám o sobě splňoval definici příjemce dotace podle Pravidel. Předmětný projekt je však nezbytné posuzovat z komplexního hlediska a nikoliv odděleně. K tomu bylo zjištěno, že navrhovatel a společnosti KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o. a ROZVOJ POHRANIČÍ, s.r.o. byly založeny ke shodnému datu 15.4.2013 s totožnou majetkovou strukturou. Žadatel podal žádost o dotaci jako jeden samostatný subjekt a předložil samostatný projekt – ubytovací zařízení o kapacitě 27 lůžek s požadovanými výdaji ve výši 10 000 000 Kč, ze kterých je stanovena dotace. Projekt navrhovatele a projekty předložené dalšími dvěma shora uvedenými společnostmi dle ministerstva naplňují ekonomickou neoddělitelnost projektů definovanou nařízením Komise (ES) č. 800/2008 a dohromady tvoří jeden projekt. Navrhovaná zařízení nelze považovat za samostatné funkční celky. Koncept ubytovacího komplexu tvoří jako funkční celek jednotlivá ubytovací zařízení, jak jsou vymezena dílčími projekty, ale jeden funkční celek nepochybně vytváří až celý ubytovací komplex. Z hlediska kapacity pak tento projekt převyšuje 60 lůžek a současně i nárok na maximální výdaje, ze kterých je dotace stanovena.

Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice mají být podle nařízení Komise (ES) č. 800/2008 vzaty v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografická blízkost bez ohledu na vlastnictví. Technické a funkční hledisko je dle ministerstva z předmětného projektu zřejmé už z toho, že jsou v areálu navrženy typové domky „A“ a „B“. Dále je evidentní geografická blízkost, vzhledem k tomu, že ubytovací komplex se nachází na jednom pozemku p.č. 1030/67 k.k.ú. Harrachov, v obci Harrachov. Při kontrole dne 13.11.2013 bylo zjištěno, že před jediným vjezdem do ubytovacího komplexu se před samoobslužnou závorou nachází přízemní stavba, na které je umístěna cedula „*NaturaPark Recepce*“. Bylo zjištěno, že pozemek je přirozeně ohraničen. Strategické hledisko představuje především rozdělení na dílčí projekty k získání vyšší částky ke spolufinancování a rozdělení ubytovacích kapacit. Na webových stránkách je prezentován celý areál s vlastním názvem „*Natura Park*“ a tento má jednotnou webovou propagaci. Nelze vyvrátit skutečnost, že projekt žalobce společně s dalšími projekty tvoří homogenní soubor budov a zařízení pro ubytování se službami, které budou moci využívat návštěvníci celého areálu.

Jednání navrhovatele ministerstvo na základě všech zjištěných skutečností posoudilo jako účelové, neboť úmyslem žadatele bylo uměle vytvořit podmínky pro získání výhody oproti ostatním žadatelům. Ze strany žalobce došlo také k porušení specifické podmínky Pravidel v kapitole 8. Kritéria přijatelnosti projektu, bod 6 v době vázanosti projektu na účel, tj. po podpisu dohody, neboť v ubytovacím komplexu byla kapacita v počtu 81 lůžek dále rozšířena v rámci projektů zaregistrovaných v 17. kole příjmu žádostí. Žalovaný zdůraznil, že je to příjemce dotace, kdo odpovídá za dodržení podmínek Pravidel, které se k dotaci vážou. Příjemce dotace se proto nemůže dovolávat legitimního očekávání vyplývajícího pouze z toho, že uzavřel dohodu s poskytovatelem dotace. Samo uzavření dohody pak nemůže znamenat překážku věci rozhodnuté. Uzavřením dohody vzniká sice na straně příjemce dotace nárok na vyplacení této dotace, to ovšem platí pouze za situace, kdy jsou na jeho straně splněny všechny podmínky Dohody a Pravidel. Posuzování splnění těchto podmínek se pak nemůže omezovat jen na skutečnosti vzniklé až po podpisu dohody – a to zvláště ne za situace, kdy příjemce dotace učinil již v rámci přípravy žádosti o dotaci opatření vedoucí k tomu, aby v této fázi dotačního procesu nebyl poskytovateli dotace jednoznačně patrný rozpor s Pravidly. Úmyslné rozdělení projektu na jednotlivé dílčí projekty, na něž byly podány žádosti několika samostatnými právníckými osobami, nedává samo o sobě jiný smysl, než právě jen zakrývání úmyslu obejít podmínky Pravidel, zejména pak limitu maximální částky výdajů, ze kterých je stanovena dotace, tj. 10 000 000 Kč na projekt, a limitu maximální kapacity lůžek v rámci jednoho projektu. Žalovaný závěrem odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2012, č.j.: 1 Afs 15/2012-38, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval zásadou legitimního očekávání příjemců dotace a jejich odpovědností za dodržení všech dotačních podmínek.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce namítá, že ukončení administrace jeho žádosti nemá oporu v Pravidlech, kterými byly v daném případě stanoveny podmínky pro poskytování dotací a ani v žádném jiném právním předpisu, rovněž tvrdí, že ukončení administrace jeho žádosti bylo provedeno nezákonně a v rozporu se zněním dohody o dotaci; přitom teprve z napadeného rozhodnutí seznal, že Oznámení je uplatněním sankce z Dohody o dotaci dle čl. XII.

Soud z obsahu Oznámení zjistil, že za důvod ukončení administrace označil správní orgán prvního stupně skutečnost, že projekty žalobce a personálně spřízněných osob naplňují ekonomickou neoddělitelnost projektů podle nařízení Komise (ES) č. 80/2008. Tím, že projekty byly podány pod více podnikatelskými subjekty se stejnou vlastnickou strukturou, byla v součtu překročena maximální částka výdajů, ze kterých je stanovena dotace. Zároveň došlo k obehnutí kritéria přijatelnosti, maximální kapacita lůžek je 60 lůžek po dobu vázanosti projektu na účel. Jednání žalobce bylo vyhodnoceno jako umělé vytvoření podmínek tak, aby žadatelé získali výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření. Dále je v Oznámení uvedeno, že tato podmínka je uvedena v Pravidlech, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013.

Při posouzení Oznámení dospěl soud k závěru, že i když v textu Oznámení není výslovně uvedeno, že dotace nebude poskytnuta s odkazem na čl. XII. odst. 3 Dohody, lze z jeho textu a zejména z komentáře k ukončení administrace dovodit, že žalobce byl informován o tom, že mu dotace nebude vyplacena pro nedodržení stanovených podmínek. Ze strany žalovaného při vydávání napadeného rozhodnutí nedošlo k nezákonné nápravě nesprávného postupu SZIF, jak tvrdí žalobce, nýbrž z obsahu Oznámení jednoznačně vyplývá, že žalobci dotace nebude vyplacena, včetně uvedení důvodu. O tom, že žalobci byl obsah srozumitelný, svědčí obsah následných podání žalobce v rámci řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí.

V daném případě žalovaný zjištěné skutečnosti vyhodnotil tak, že žalobce sice splňuje definici příjemce, neboť je právnickou osobou podnikající v zemědělské výrobě a podal žádost o poskytnutí dotace na jeden projekt, to je novostavbu ubytovacího zařízení na parcele č. 1030/67 v obci a k.ú. Harrachov, ale současně zdůraznil, že nelze nepřihlédnout ke skutečnosti, že na stejném pozemku mají v úmyslu uskutečnit stejný záměr (ubytovací a sportovní zařízení) i další právnické osoby, které jsou jednak s žalobcem personálně propojeny a jednak vyvíjí společnou činnost ohledně zařízení, které je tak prezentováno na veřejnosti jako jeden celek. Žalovaný dále poukázal na uspořádání ubytovacího komplexu, do kterého vede jedna přístupová cesta a ve kterém mají být podle dokumentace umístěny dva typy domů. Po srovnání záměrů umístěných na uvedeném pozemku pak dovodil, že projekt žalobce a další projekty vyjmenované ve zprávě č. 27/Z5500/2013 o vykonané supervizi, naplňují ekonomickou neoddělitelnost projektů definovanou nařízením Komise (ES) č. 800/2008 a dohromady tvoří jeden projekt a jeden funkční celek.

Žalobce poukazuje v žalobě především na nesprávné posouzení věci žalovaným s tvrzením, že dotační orgán není oprávněn svým výkladem rozšiřovat ustanovení obsažené v nařízení Komise (ES) č. 800/2008 a uvedl důvody, pro které má za to, že jeho projekt je samostatným funkčním celkem, který není závislý na jiné stavbě a ani s jinou stavbou nesouvisí.

K takto formulovaným námitkám soud předně uvádí, že pro závěr, že žalobce nesplňuje podmínky pro výplatu dotace, není rozhodné, zda tyto skutečnosti existovaly již při uzavírání dohody, nebo vznikly až při realizaci předmětné akce. Jakmile je kontrolou zjištěna skutečnost, která brání vyplacení dotace, musí být přijato také opatření, aby dotační prostředky nebyly neoprávněně vyplaceny. Pokud regionální odbor při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí dotace

nevyhodnotil projekt žalobce a projekty dalších žadatelů jako ekonomicky neoddělitelné a nevyhovující Pravidlům, neznamená to samo o sobě, že žalobci může a musí být dotace vyplacena. Podmínky pro přiznání dotace totiž musí být plněny po celou dobu trvání závazku, tedy i po podpisu dohody. Účel projektu, kterým je podpora cestovního ruchu v rámci programu rozvoje venkova, musí být splněn po celou dobu trvání závazku. Již s ohledem na tuto skutečnost bylo tedy nadbytečné, aby soud doplňoval důkazní řízení o provedení důkazů navržených žalobcem v doplnění žaloby ze dne 3. 12. 2015.

Navíc jak vyplývá z nařízení Komise (ES) č. 800/2008 (dále také jen „nařízení Komise“), dotace může být poskytnuta pouze za určitých podmínek, a to v případě, že je podpora slučitelná se společným trhem. Samotným přiznáním dotace a podpisem dohody mezi žadatelem a SZIF nedochází k rozhodnutí ve věci, které by zavazovalo k vyplacení dotace, jak nesprávně v žalobě dovozuje žalobce.

K otázce vlastnické struktury soud odkazuje na zjištění žalovaného, z něhož vyplývá, že na stejném pozemku vedle žalobce hodlají uskutečnit stejný záměr i další právnické osoby, které jsou se žalobcem personálně propojeny (všechny mají totožného společníka). V reakci na repliku žalobce však soud upozorňuje, že toto zjištění nebylo samo o sobě negativně hodnoceno. Stěžejním zjištěním totiž byla skutečnost, že všechny osoby vykonávají společnou činnost v rámci zařízení, které se na veřejnost prezentuje jako jeden celek. Žalovaný vyhodnotil, že projekt žalobce a další projekty personálně propojených osob na stejném pozemku naplňují ekonomickou neoddělitelnost projektů, jak je definována v nařízení Komise. Dohromady tak fakticky tvoří jeden projekt a jeden funkční celek.

Žalobce v žalobě odkazuje na ustanovení nařízení Komise a uvádí, že dotační orgán není oprávněn svým výkladem účelově omezovat možnost požádat o dotaci, příp. schválit projekt a následně dotaci nevyplatit. Žalobce trvá na tom, že jeho projekt je samostatným funkčním celkem, který není závislý na jiné stavbě a ani s jinou stavbou nesouvisí. Soud upozorňuje, že podle nařízení Komise je třeba zabránit tomu, aby docházelo k umělému dělení velkých investičních projektů na dílčí projekty s cílem obejít prahové hodnoty oznamovací povinnosti stanovené v nařízení.

Podle recitálu č. 41 nařízení Komise by „*velký investiční projekt [...] měl být považován za jeden investiční projekt, pokud je investice provedená v období tří let jednou či více společnostmi a skládá se z dlouhodobých aktiv zkombinovaných ekonomicky neoddělitelným způsobem. Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice by členské státy měly vzít v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografickou blízkost. Ekonomická neoddělitelnost se posuzuje nezávisle na vlastnictví. To znamená, že při posuzování toho, zda velký investiční projekt tvoří jedinou investici, není relevantní, zda projekt realizuje jeden podnik či více podniků, které se spolupodílejí na investičních nákladech, nebo více podniků, které nesou náklady oddělených investic v rámci téhož investičního projektu (například v případě společného podniku).*“

Tento unijní požadavek byl promítnut do Pravidel stanovením konkrétních podmínek, při jejichž splnění se má za to, že poskytnutí dotace je slučitelné se společným trhem. Konkrétně bylo u poskytování dotací na ubytování a sport stanoveno, že dotaci lze poskytnout na stavbu ubytovacího zařízení s kapacitou maximálně 60 lůžek a že maximální výdaje, ze kterých je stanovena dotace, jsou 10 mil. Kč na projekt. Podle názoru soudu v daném případě žalovaný správně posoudil všechny projekty v areálu Na Vršku jako ekonomicky neoddělitelné, neboť ze zjištění jednoznačně vyplynulo, že jednotliví žadatelé chtějí provozovat ubytovací a sportovní zařízení jako jeden celek. Soud upozorňuje, že ačkoli je ubytování zajišťováno v samostatných budovách, celý areál je koncipován jako jeden komplex se stejným funkčním využitím. Soud sice v obecné rovině souhlasí, že jednotlivé budovy mohou být soběstačné, to však nikterak nezpochybňuje závěr, že celý komplex zařízení má jednotný účel. Podle názoru soudu tak žalovaný při hodnocení zjištěných skutečností nerozšířil výklad nařízení Komise. Jestliže byly zjištěny a doloženy skutečnosti zmiňované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že více subjektů podalo žádost o dotaci v rámci opatření III 1.3 – podpora cestovního ruchu a projekty v těchto žádostech uvedené spolu

souvisí tak, že je zřejmé, že zařízení je funkčním celem, je správný závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektů. Za této situace je jednoznačně prokázáno, že žalobce nesplnil podmínky pro výplatu dotace.

Žalovaný dle soudu správně posuzoval projekty na ubytovací a sportovní zařízení v Harrachově na pozemku parc.č. 1030/67 jako ekonomicky neoddělitelné. Závěr žalovaného, že jednotliví žadatelé o dotaci hodlají provozovat ubytovací a sportovní zařízení jako jeden celek, se jeví jako logické vyhodnocení zjištěných skutečností. I když ubytování je podle přiložené projektové dokumentace, která byla vypracovávána současně pro celý areál, zajištěno v jednotlivých budovách, které jsou samostatné, nelze odhlédnout od toho, že areál je koncipován jako jeden objekt se stejným funkčním využitím a také byl takto dle provedeného zjištění prezentován veřejnosti. Zařízení, které má nepochybně stejný účel, je umístěno na jednom uceleném pozemku, s jednou příjezdovou cestou. Žalobce ani netvrdí, že by byl areál rozdělen do určitých sekcí podle toho, která právnická osoba právě na tomto území realizovala svůj dotovaný projekt. Naopak připouští, že sportovní zařízení umístěná v areálu budou využívána všemi návštěvníky bez ohledu na to, ve kterém objektu jsou ubytováni. Dle názoru soudu žalovaný při svém hodnocení zjištěných podkladů nerozšířil neoprávněně výklad shora citovaného nařízení Komise (ES) č. 800/2008. Jestliže byly zjištěny a doloženy skutečnosti zmiňované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že více subjektů podalo žádost o dotaci v rámci opatření III 1.3 – podpora cestovního ruchu a projekty v těchto žádostech uvedené spolu souvisí tak, že je zřejmé, že zařízení je funkčním celkem, je správný závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektů. Za této situace je pak prokázáno, že žalobce nesplnil podmínky pro výplatu dotace. Soud považuje za potřebné poukázat na to, že v podané žalobě žalobce neuvádí žádná tvrzení o tom, že by předmětné projekty při společném posouzení podmínky pro výplatu dotace splňovaly. Proto se nezabýval později uplatněnou námitkou ohledně druhu lůžek, která se mají počítat do hodnocení malokapacitního ubytovacího zařízení.

V souvislosti s hodnocením ekonomické neoddělitelnosti shora uvedených projektů pak dále považuje soud za potřebné uvést, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektů odůvodňoval personálním propojením jednotlivých žadatelů. Skutečnost, že ve všech právnických osobách, které se v propojení promítly, je jednatelem M. V. a že jako vlastníci vystupují fakticky pouze M. V. a S. V., byla žalovaným sice konstatována, ale z hlediska zájmů žalobce nebyla nijak negativně hodnocena.

Žalobce uvádí, že všechny okolnosti byly SZIF od samého počátku známy, že o svém projektu diskutoval s pracovníky SZIF, který nikdy nevznnesl žádnou připomínku k projektu a jeho údajné ekonomické neoddělitelnosti s jinými projekty či k majetkové struktuře. Dále žalobce připomíná, že od podepsání Dohody o dotaci nedošlo ze strany žalobce k žádnému jednání, které by mohlo být vyhodnoceno jako porušení Pravidel nebo nedodržení podmínek stanovených v Dohodě. K těmto námitkám soud znovu připomíná, že není rozhodné, kdy byl důvod pro nevyplacení dotace zjištěn. Ani případná chybná informace podaná pracovníkem SZIF nemůže být důvodem pro vyplacení dotace, pokud se kdykoli v průběhu administrace zjistí, že projekty jsou ekonomicky neoddělitelné.

Žalobce dále namítá, že nebyl informován o provádění supervize, o jejím zahájení ani o jejím výsledku, a uvádí, že skutečnosti kontrolou zjištěné byly známy již před podpisem Dohody o poskytnutí dotace.

K provedené supervizi soud uvádí, že v daném případě se nejednalo o kontrolu prováděnou podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ale o dozorovou činnost v rámci SZIF, která nepodléhá žádným procesním pravidlům. Není tedy možné považovat za porušení práv žalobce, jestliže nebyl informován, že v rámci SZIF je činnost regionálního odboru kontrolována

ústředím fondu. Povinnost a oprávnění provádět kontroly vyplývá jak z nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 (čl. 74 odst. 4) tak z čl. 13 Pravidel, ve kterém je mimo jiné pod písm. d) stanoveno, že kontroly prováděné podle jiných právních předpisů nejsou těmito Pravidly dotčeny. I z tohoto ustanovení lze tedy dovodit, že na provádění supervize se nevztahují předpisy upravující postup při provádění kontroly podle zvláštního právního předpisu, např. zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).

Soud neshledává důvodnou ani námitku žalobce, že na základě Dohody o dotaci lze založit práva a povinnosti smluvní stran pouze do budoucna a že nelze sankcionovat jednání, k němuž došlo před uzavřením smluvního vztahu. Jak již bylo uvedeno výše, podmínky, za kterých se poskytuje dotace, totiž musí být plněny po celou dobu trvání závazku a není rozhodné, kdy bylo zjištěno a prokázáno, že podmínky dodrženy nebyly. Přijetí žádosti ani uzavření Dohody neznamena bez dalšího, že žalobci musí být vždy dotace vyplacena. Výjimkou nemůže být ani nedovolené jednání, k němuž dojde před či po uzavření Dohody. Posuzování žádosti v jednotlivých fázích dotačního procesu se musí odrazit i v nároku žalobce na výplatu dotace.

Soud nemůže souhlasit ani s názorem žalobce, že nelze porušení Pravidel sankcionovat podle dohody o dotaci, pokud všechny rozhodné skutečnosti žalobce na počátku sdělil i doložil. Stejně tak nemůže zakládat legitimní očekávání skutečnost, pokud porušení Pravidel nebylo pracovníky SZIF zjištěno již na počátku. V daném případě si žalobce musel být od samého počátku vědom, jakým způsobem bude jeho projekt fungovat, a musel tak vědět, že jednotlivé části projektu jsou ekonomicky neoddělitelné.

Předložení podkladů pro účelově oddělené projekty nemůže zakládat legitimní očekávání ohledně postupu SZIF a žalovaného. Dotazy, které žalobce zasílal pracovníkům SZIF, byly velmi obecné, a tudíž i odpovědi musely být obecné. Nelze z nich proto odvodit splnění podmínek konkrétního projektu. Soud nepovažuje za pochybení, pokud žalovaný nevyslechl pracovníky SZIF jako svědky. Jejich výpovědi by nikterak nemohly ovlivnit hodnocení zjištěných skutečností, a sice že v daném případě šlo o ekonomicky neoddělitelný projekt, který žalobce společně s dalšími právníckými osobami uměle rozdělil na dílčí části.

Soud nesouhlasí ani s argumentem, že čl. XII odst. 3 Dohody o dotaci je zjevně nepřiměřeným ustanovením, jelikož žalobce je nadále povinen plnit podmínky Dohody a jediný závazek SZIF byl zrušen. Soud upozorňuje, že ve třetím odstavci tohoto ustanovení se uvádí, že dotaci nelze poskytnout při zjištění, že podmínky stanovené pro získání dotace byly uměle vytvořeny ze strany příjemce dotace, a příjemce tím získal výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami opatření, Pravidel či Dohody. Nutnost splnit podmínky je uvedena i v čl. 3 písm. k) Pravidel. V tomto ustanovení se stejně jako v Dohodě uvádí, že pokud bude zjištěno, že podmínky pro získání dotace byly uměle vytvořeny, nelze dotaci poskytnout. Soud dospěl proto k dílčímu závěru, že jak z Dohody, tak z Pravidel zcela jednoznačně a srozumitelně plyne, v jakých případech nemůže být dotace poskytnuta. Dané sankční ustanovení nestanoví žádný dodatečný trest, ale pouze vymezuje situace, za kterých se dotace neposkytne. Podle názoru soudu je vymezení podmínek vedoucích k neposkytnutí dotace zcela určité a nevzbuzuje žádné pochybnosti.

Pokud jde o argument, že dopad neposkytnutí dotace je nepřiměřený, soud je nucen konstatovat, že žalobce byl ustanovením Pravidel i Dohody řádně informován o možnosti, že dotace nemusí být poskytnuta, pokud se zjistí naplnění podmínek, které poskytnutí vylučují. Soud upozorňuje, že na poskytnutí dotace není právní nárok, při vyplácení dotací je třeba dbát na dodržování pravidel, a to zejména s ohledem na slučitelnost se zásadami vnitřního trhu. Jelikož žalobce byl s Pravidly seznámen od počátku, nemůže se v daném případě jednat o nepřiměřenou sankci.

Soud nemůže přisvědčit ani námitce, že žalovaný postupoval diskriminačně, jelikož u jiných subjektů administraci neukončil. Soud uvádí, že SZIF a žalovaný musí posuzovat případné porušení podmínek vždy v rámci konkrétně projednávané žádosti a tyto skutečnosti vyhodnotit ve vztahu ke konkrétnímu žadateli.

V souvislosti s poukazem žalobce na žádosti Ing. V. K., soud je nucen konstatovat, že z tohoto případu nemůže pro žalobce nikterak plynout legitimní očekávání, že jeho projekt bude posuzován se stejným výsledkem. Jak uvádí žalovaný ve svém přípisu ze dne 16. 5. 2016 a jak soud ověřil z dokumentů zaslaných žalovaným soudu, skutečnosti týkající se žádosti Ing. V. K. se odlišují od případu žalobce. Předně v případě Ing. V. K. se jednalo o čtyři funkčně samostatné projekty (penziony), počet lůžek nepřesahoval limit kapacity 60 lůžek, všechny žádosti byly podány jednou osobou a případ nevykazuje znaky umělého rozdělení projektu. Nadto Ing. K. ve všech čtyřech projektech z dotačního programu odstoupil na vlastní žádost, a proto administrace nebyla dokončena a žádné dotace nebyly vyplaceny. Žalobce proto nemůže s úspěchem tvrdit, že se v daném případě jedná o srovnatelný případ s případem Ing. K.. Podstatnou odlišností se přitom jeví zejména, že jednak v případě Ing. K. nedošlo k uměle vytvořenému zdání oddělených projektů a jednak mu dotace vůbec nebyla vyplacena. Byť lze namítnout, že se tak stalo v případě Ing. K. z iniciativy žadatele o dotaci, zatímco v případě žalobce dotace nebyla vyplacena z iniciativy poskytovatele dotace, je třeba připomenout skutečnost, že žadatel dotace je povinen dodržovat podmínky v dohodě o dotaci, resp. v Pravidlech po celou dobu trvání závazku stanoveného v dohodě, tj. po dobu 5 let od data podpisu dohody a tomu koresponduje i oprávnění SZIF provádět kontroly po celou dobu trvání tohoto závazku. Nelze tedy mechanicky předjímat, zda by tedy dotace v případě Ing. V. K. byla skutečně vyplacena, pokud by sám nepřistoupil k odstoupení z dotačního programu na vlastní žádost.

Nadto lze souhlasit s žalovaným, že i kdyby dotace Ing. V. K. byla proplacena, a následně by bylo zjištěno, že k proplacení došlo v rozporu s Pravidly, nemohlo by z této skutečnosti být vyvozováno jakékoli legitimní očekávání žalobce. Nesprávný postup správního orgánu v určité věci by nemohl založit povinnost správního orgánu postupovat následně ve všech podobných případech stejně - tedy chybně. Dodatečné zjištění vad v řízení o žádostech Ing. V. K. by tak mohlo mít jediný důsledek, a to zahájení řízení o vrácení dotace (pokud by předtím došlo k proplacení dotace).

Ve vztahu k odkazu žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci legitimního očekávání v kontextu dotačních podmínek, soud uvádí, že v právě projednávaném případě nebyly porušeny žádné judikaturou stanovené náležitosti. Všechny podmínky pro udělení dotace byly stanoveny naprosto určitě. Dotace byla určena na ubytovací zařízení s určitou maximální kapacitou a v určité maximální výši nákladů. Stejně tak byl jednoznačně a určitě stanoven postup při zjištění toho, že došlo k nedodržení stanovených podmínek.

Žalobce závěrem namítá, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. S tím soud nemůže souhlasit. Přijetím žádosti a uzavřením dohody o dotaci správní orgán prvního stupně nikterak nerozhodl o tom, že žalobce má nárok na vyplacení dotace. Přijetí žádosti ani uzavření Dohody nejsou správním rozhodnutím, kterými by bylo rozhodováno o právu žalobce na vyplacení dotace. Soud opět upozorňuje na to, že dotační podmínky musí být splněny po celou dobu trvání závazku. Žadatel si musel být vědom, že i po uzavření dohody nemusí být dotace vyplacena, pokud se zjistí nesplnění podmínek, stejně tak je možné po příjemci dotace požadovat její vrácení, pokud porušení podmínek vyjde najevo až po vyplacení dotace.

Závěrem soud uvádí, že shora řešené otázky posoudil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem tohoto soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 Afs 274/2015 - 36, který byl vydán v související věci žalobce ROZVOJ POHRANIČÍ s.r.o. Nejvyšší správní soud v něm řešil obdobný případ, neboť žadatelem o dotaci byla společnost ROZVOJ POHRANIČÍ, s.r.o., která společně s žalobcem a dalšími společnostmi byla účastna na rozdělení rozsáhlého ubytovacího komplexu v obci Harrachov mezi více subjektů tak, aby v rámci jednotlivých částí mohl být pro účely dotačního řízení zdánlivě splněn limit maximální částky výdajů, ze kterých je dotace stanovena.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. července 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.